

der er længst tilbage i arbejdsløhedskøen, ind i en beskæftigelse, hvor de kan opfylde nogle samfundsmæssige og familiemæssige behov i form af hjemmeservice, og få det til at virke tilstrækkelig stærkt. Det er en anden, men mindre vigtig forklaring.

Der har været en langt større tilgang til arbejdsmarkedet, end jeg tror nogen af os havde troet. Det er interessant og udtryk for en optimisme i samfundet. Der har været en langt større stigning i produktiviteten i dansk erhvervsliv, end vi havde regnet med. Hvad er det udtryk for? Mange ting. Der kommer altid en produktivitetstigning i den fase af en opgang. Når den har været stærkere nu, skal jeg ikke gøre mig til overdommer over årsagen, men bare pege på, at det, at vi har haft den stærke produktivitetstigning, ikke er noget dårligt. Selv om det måske har fået ledighedstallene til at falde lidt langsommere i starten, er det faktisk en bedre garanti for, at vi har styrke til at beskæftige flere på længere sigt. Vores økonomi er blevet stærkere, vores erhvervsliv er blevet stærkere, og derfor er der intet i tallene, der modsiger, at vi uge for uge kan indkassere de positive forventninger, vi har til beskæftigelsen i 1995.

Der er god vækst i antallet af job i den private sektor. Dansk erhvervsliv har det godt på det basale, der hedder afsætning ude, afsætning hjemme, konkurrencekraft, god lav omkostningsudvikling. Det har den bedste indtjening i 10 år. Der er ikke nogen basis for klynkeriet og ikke noget grundlag for påstanden om, at vi - regeringen og politikerne - er en barriere for, at der kan komme flere job.

Læs så aviserne i dag. Den ene overskrift var: »Handelsoverskuddet steg i august.« Hvis vi skal lægge dagens nyhed til grund, har vi været for pessimistiske i den økonomiske oversigt fra sidste uge. Det går bedre med eksporten i augusttallene, og importen er mindre i augusttallene end i de forudsætninger, der er lagt til grund for regeringens fremskrivning fra sidste uge.

En anden overskrift er: »Markant stigning i erhvervsbyggeriet, byggeriet stiger mere end ventet.« Det trækker alt sammen i den rigtige retning, hvad angår beskæftigelsen og underskuddet.

Jeg skulle måske her indskyde en note om den erfaring og den viden, vi har om sammenhængen mellem vækst og beskæftigelse og også underskud. Se, da firkloverregeringen startede i 1982, gik der 1½ år, fra væksten i beskæftigelsen

begyndte, til arbejdsløshedstallene begyndte at falde. Først da kom nedgangen i ledighedstallet, og det havde selvfølgelig også dengang noget at gøre med arbejdsstyrketilgang, større produktivitet og overarbejde i begyndelsen af et konjunkturopsving.

Vi kender disse sammenhænge fra tidligere, men med den vækst i produktion og beskæftigelse, vi oplever nu, og som vi ser alle muligheder for at fortsætte i de kommende år, vil sammenhængen til underskuddet også være, at der er balance på de offentlige finanser i 1997 og overskud fra 1998, simpelt hen fordi mange færre vil skulle forsørges, og mange flere vil være med til at yde.

Det er meget flot, hvis vi i fællesskab i Folketinget kan holde den linje i den økonomiske politik. Sammenligner vi igen med firkloverregeringens første år, fra 1982 til 1986, tog det faktisk 4 år at få lavet overskud på de offentlige finanser, da det begyndte at gå godt med beskæftigelsen, og ledigheden faldt. Så lang tid tog det dengang, også selv om man da gjorde noget, som vi ikke vil drømme om at gøre i dag, nemlig forøge skattetrykket dramatisk i samme periode. Det synes jeg at man skal huske fra oppositionens side, når man i debatten opstiller nogle forudsætninger om, at man skulle kunne trylle underskuddet væk på meget kortere tid.

Det er faktisk meget flot, hvad der er udsigt til, og i forhold til konjunkturforløb og beskæftigelsesudvikling planmæssigt, at vi kan forudse et fald i underskuddet på de samlede offentlige finanser fra 40 mia. kr. til 29 mia. kr. fra 1994 til 1995. Det udtryk er jo den måde, vi i Europa er blevet enige om at måle underskud på, og lige præcis den udvikling i tallene bringer os allerede næste år ned på det, man kalder konvergenskravet til de offentlige finanser.

Derfor er det efter min mening vildledende for en nøgtern økonomisk-politisk debat, hvis man sætter sig på den høje hest og siger, at det hele kan gå meget hurtigere. Det problem, jeg har med V's og K's plan, som vi kender den fra valgkampen, er - og det ved man i oppositionen - at den på de præmisser, man selv stiller op, så tyndt som omridset er tegnet op, når det gælder besparelserne, efter regeringens opfattelse ikke fører til det, man siger den vil, nemlig et mindre underskud, men til mindre beskæftigelse. Men lad os nu gå det nøje igennem alt sammen under forhandlingerne om finanslovsforlaget.

Vi er jo enige om, at vi så hurtigt som muligt skal nå en balance på de offentlige finanser. Vi